

***Història
resumida
de
75 anys
de bàsquet***

LA BIBLIOTECA POPULAR

A mitjans de l'any 1927, dos joves veïns de Les Mallorquines, en *Josep Cuscó Duñó* (* Barcelona 1-12-1902, † Montgat 3-12-1986) i l'*Artur Mateos de San Roman* (* Madrid 17-9-1909, † Brasil 1-1-1967), amb fortes inquietuds culturals i cíviques, impulsaren la creació d'una biblioteca que instal·laren a la rebotiga del bar propietat del primer amb una primera col·lecció de llibres dels mateixos fundadors, i posteriorment amb l'aportació d'altres volums per part de l'Ajuntament de Tiana. El traspàs del bar que aixoplugava la biblioteca va obligar a llogar un local a la Riera de Sant Jordi núm. 29, on fou traslladada, amb la voluntat d'incrementar les activitats amb altres de caire cultural, amb el suport de força joves que s'involucraren en aquest afer.

Artur Mateos i Josep Cuscó, fundadors de la Biblioteca Popular

Amb motiu de les eleccions del 12 d'abril del 1931, que portaren a la proclamació, dos dies mes tard, de la República i alhora d'un nou consistori amb majoria de regidors de les barriades de Les Mallorquines i Montgat, es produí una forta empenta cívica que portà a la legalització, el 6 de juliol, de la nounada entitat amb el nom de **Biblioteca Popular**, amb una junta directiva, sota la presidència del Dr. *Cosme Rofes*, integrada per *Antoni Mulero* (vice-president), *Artur Mateos* (secretari), *Ramon Cortada* (comptador), *Josep Cuscó* (tresorer), *Jaume Pinsach* (bibliotecari) i *Lluís Viñas*, *Raimon Torrents* i

Josep Civís, com a vocals. Cal fer esment tanmateix dels assistents a l'assemblea constitutiva de l'entitat: Marià Ariño, Joaquim Aznara, Àngel Babiloni, Ricard Babiloni, Jaume Berenguer, Josep Berenguer, Salvador Cuscó, Francesc Darbra, Santiago Duñó, Francesc Fernández, Miquel Fernández, Nicolau García, Josep Ma. Muntané, Joan Pinsach, Albert Pujol, Simó Sabater i Francesc Val.

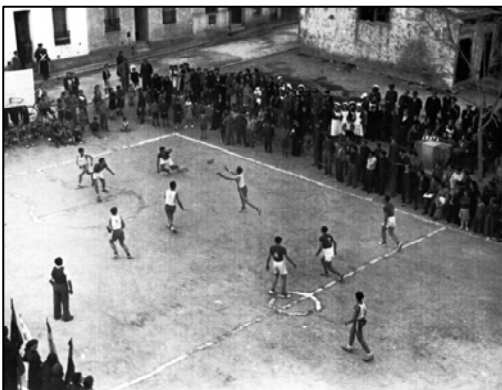

Una de les primeres formacions com a Biblioteca Popular

Ben aviat, el local es va fer petit per les nombroses activitats que s'hi desenvolupaven i, aprofitant que el, 12 d'octubre, una forta rierada s'endugué les instal·lacions d'una fàbrica de bastons del carrer de l'Horta, es llogà el local amb el terreny adjacent. Tot seguit començaren les obres d'arranjament que permeteren disposar de biblioteca, sala de conferències, secretaria i sala de reunions. És interessant la carta signada pel secretari *Artur Mateos*, dirigida a l'Ajuntament de Tiana amb motiu de la inauguració del nou local el 17 de juliol, palesa la voluntat d'incrementar les activitats amb nous projectes: *"... ens proposem portar a la pràctica un ampli treball d'educació ciutadana que respongui als anhels palesats per tot el poble i justifiqui a l'ensem l'ajut i col·laboració que hem rebut d'aqueix magnífic ajuntament. Com a pla immediat tenim l'organització de cursos d'Història de l'Art, Gramàtica Catalana, Elements d'Electricitat i Educació Sexual, a càrrec de gent entesa i professors competents. Per contribuir a l'enfortiment o millora de la raça hi ha organitzada la Secció d'Educació Física i Esports, funcionant ja els departaments de gimnàstica*

Directius, socis i seguidors en el muntatge del taulers

Vista panoràmica del camp del carrer de la Horta

sueca i bàsquet-ball, estant en organització una secció infantil que per obtenir un ràpid creixement i desenvolupar el seu cos practicaran la gimnàstica sueca...”.

Varen ser moltes les activitats que és desenvoluparen a l'empara de la **Biblioteca Popular**, conferències, exposicions, fotografia, cursets de música. Fou molt activa la secció d'excursionisme a càrrec d'en Santiago Balada i la anomenada *“República dels Infants”*, iniciada per l'*Ermengol Brau*, que acollia uns 200 nens i nenes de les dues barriades durant les hores d'esbarjo. Així mateix s'edità un butlletí bimensual amb les activitats de l'entitat i articles redactats pels mateixos socis. Tal com s'expressava a la carta del secretari, alhora que creixen les activitats culturals i s'incrementava el nombre de membres, s'impulsà la construcció d'una pista per potenciar l'esport, especialment el bàsquet, dirigit per en *Josep M. Muntané*, l'atletisme, en el qual destacà en *Josep Dalmau Comas* que va ser campió d'Espanya de salt, i posteriorment el tennis, que permetia integrar les noies a l'esport. El 24 de juny del 1932 tingué lloc la inauguració del camp de bàsquet en un partit contra la Unió Gimnàstica i Esportiva de Badalona, amb un equip format amb *Josep Dalmau*, *Durà*, *Hermens* i els germans *Josep* i *Eduard Piñol*. Tot i el resultat advers de 25 a 28, va ser l'inici d'una època en que el nostre club tingué un pes molt importat dins l'élite del bàsquet català i àdhuc espanyol.

Durant aquests primers anys de vida, la **Biblioteca Popular**, que es va adherir a l'Agrupació de Basquetbol de Catalunya i el 1935 a la Federació Catalana de Bàsquet, va fer un important paper, aconseguint la temporada 1935-36 quedar campió en la seva categoria. A més dels citats anteriorment, formaren part de l'equip d'aquesta primera etapa en *Bononad, Cortada, Nicolau García, Horaci González, Mingarro I, Mingarro II, Ministral, Parera, Romagosa, Vives i Zaragoza*.

Una formació, encara, amb el nom de Biblioteca Popular

L'esclat de la guerra civil, amb la mobilització de molts directius i socis, la majoria joves, dificultà les activitats de la nostra entitat, que el març del 1937 cedí a l'ajuntament la sala de conferències per ser utilitzada com a parvulari, i el 27 d'agost del mateix any es signà l'acta de la darrera assemblea de la **Biblioteca Popular**. És de justícia fer esment dels directius que amb tant d'esforç portaren les regnes de la nostra Entitat, a més dels que formaren la primera junta, *Carles Rofes, Antoni Mingarro i Lluís Viñas*, presidents, *Alfons Àlvarez, Marià Ariño, Santiago Balada, Ricard Babiloni, Ermengol Brau, Francesc i Marià Canellas, Carme Durà, Francesc Fernández (Frasquito), Joan Ferràs, Primitiu Gasulla, Joan Gómez, Rosalía Humbert, Joan Pinsach, Daniel Puig, Puigvert, Joan Rius, Maria A. Rosiñol, Josep Suñol* i altres.

UNIÓ ESPORTIVA MONTGAT

Pagan, Diego, Solé, Joan Dalmau, Josep Dalmau i Justes

Voluntaris construint el camp

Finalitzada la guerra civil i ocupat el nostre país per les tropes franquistes, es reobre la nostra entitat, canviant el nom original de **Biblioteca Popular** pel de **Unión Deportiva Montgat**, i solament pel que fa al bàsquet, doncs les activitats cíviques i culturals no eren tolerades pel nou règim tret que fossin tutelades per la *Falange Española Tradicionalista y de las J.O.N.S.* o pel *Frente de Juventudes*.

El 7 de gener de 1940 comença el primer campionat oficial de la postguerra en que intervé el nostre club, presidit per l'*Eduard Piñol Ortells* i amb la direcció tècnica d'en *Josep Dalmau Comas*. Malgrat que els dos primers anys varen ser fluixos pel que fa a resultats, ben aviat aquesta tònica es capgirà i la temporada 1942-43 es va assolir el campionat de Catalunya de segona categoria i l'ascens a primera.

És a partir d'aquesta temporada que l'**U.D.Montgat**, gaudeix de la seva època de més popularitat i èxits, sobretot després de la inauguració, el 3 d'octubre del 1943, del nou pavelló, el primer camp cobert d'Espanya dedicat exclusivament al bàsquet, aixecat amb l'esforç econòmic i també personal dels socis, que aprofitaven les hores de lleure per col·laborar en la seva construcció. En el partit

Equip que disputà la final del campionat d'Espanya

Públic a la final de la plaça de les Arenes

inaugural es va guanyar l'eliminatòria de la copa Barcelona Trofeu Orgaz contra el *C.D. Manresa*.

La temporada 1943-44, ja en la màxima categoria del Campionat de Catalunya, tot i la qualitat dels equips participants, **l'U.D. Montgat** va quedar classificat en 5a. posició, darrera de *l'Espanyol*, *el Laietà*, *el Barcelona* i *l'Hospitalet* i davant del *Joventut*.

Ja s'albirà la qualitat del nostre equip quan l'any 1944-45, amb el suport d'una afecció entusiasta que omple el camp cada partit, recordem l'únic cobert d'Espanya, quan queda classificat en segona posició, darrera del *C.F. Barcelona*, i *després* de guanyar la copa Barcelona Trofeu Orgaz. Però la fita més Orgaz.

Però la fita més important s'aconsegueix la temporada 1945-46 quan, a la plaça de toros de Las Arenas, i després d'haver eliminat al *Real Madrid*, **l'U.D. Montgat** disputa la final del Campionat d'Espanya contra el *C.F. Barcelona*, en un partit força accidentat per l'arbitratge que perjudicà el nostre club i donà la victòria per 43 a 35 al Barcelona. Aquest equip sots-campió d'Espanya el formaven: *Baró*, *Joan Dalmau*, *Diego*, *Justes*, *Pagan*, *Pujol*, *Ràmia*, *Reguill*, *Solé* i *Tarragó*.

Trofeu subcampionat d'Espanya

Homenatge a Joan Dalmau Comas

Durant les temporades següents el nostre equip, presidit successivament per en *Josep Piñol*, *Salvador Canaleta* i *Narcís Puigvert*, es manté en la categoria, en els primers llocs de la classificació, guanyant la temporada 1949-50 els dos partits contra *la Penya*, així con el de la temporada següent al camp de l'equip de Badalona. La temporada 1954-55 torna a la presidència en Josep Piñol. El Montgat es veu abocat a jugar la promoció per assegurar la permanència en la categoria superior que, malgrat l'absència d'en *Joan Dalmau*, que es va haver de retirar del bàsquet a causa d'una importat lesió, es va guanyar al *Manresa* i així es va tancar un cicle de vint-i-cinc anys de l'entitat militant en l'elit del bàsquet del país.

Comença la temporada 1956-57 amb plena eufòria per la preparació de les celebracions de les noccs de plata del club, que tenen lloc l'octubre del 1956 amb força actes cívics esportius i culturals, que culminen amb un partit oficial contra *U.D.R. Pineda*, i en el partit homenatge a n'en *Joan Dalmau Comas*, el millor jugador que ha militat en les files del nostre club, capità de la selecció olímpica espanyola i considerat com el millor jugador d'Europa del seu temps. En el partit d'homenatge, jugat pel nostre equip i una selecció formada pels millors jugadors de Catalunya, s'aprofita l'esdeveniment per fer-li concessió de la medalla al mèrit esportiu per la Delegación Nacional de Deportes, el nomenament de jugador i capità perpetu de **l'U.D. Montgat** i el de fill predilecte de la Vila de Montgat, atorgat pel Magnífic Ajuntament. Cal destacar

Desembre 1959. Salutació final en una obra de teatre representada a l'escenari del camp del carrer Arno Jäger.

que, malgrat les nombroses ofertes d'equips més potents econòmicament, en *Joan Dalmau* mai va jugar en cap equip que no fos el nostre, tret de puntuals reforços al C.F Barcelona i els de la selecció nacional.

A proposta del socis David Grau, Joan Campsaulinas i Jaume Berenguer, l'octubre del 1957 té lloc la fundació de la secció "Amics del Teatre de l'U.D. Montgat" i la construcció d'un escenari al pavelló, inaugurat el dia de Nadal del mateix any i en el qual es representaren obres teatrals interpretades pels membres de la nova secció, entre les que es poden destacar "Romeu de 5 a 9" amb una notable interpretació de l'*Àlvar Suñol*, "La Creu de la masia", en que destacà en *Segimón Fornés* i la *Maria Florencio*, "Els Milions de l'oncle", "Figuretes de vidre". També actuaren companyies professionals, com la de Joaquim Grifol, que representà "La Muralla". Malgrat aquest èxit inicial l'activitat teatral no tingué continuïtat per manca de col·laboració.

També cal destacar en aquesta època l'edició d'un butlletí informatiu, que incloïa les activitats de l'entitat i articles d'opinió dels socis, iniciat l'octubre del 1954, que es perllongà fins el 1960.

Tornant al caire esportiu, la temporada 1957-58 es produeix la renovació de la junta directiva, amb el nomenament d'en Roc Manchón Moya com a president, i la de un bon nombre de jugadors.

Any 1959. Equip que aconseguí l'ascens a Lliga Nacional Drets: Nora, Casals, Martos, Pinsach i Morros (preparador). Ajupits; Pepe, Pascual, Casanovas, E.Folch i Berenguer

Formació de l'equip a la temporada 1961-62. Camp de la Seat

El 1958-59 l'**U.D. Montgat** es proclama campió de Catalunya, guanyant tots els partits de la temporada, excepte un jugat amb el *Sant Josep*, de Badalona. Es jugà la promoció contra el *La Salle* de Barcelona, guanyant el nostre equip els dos partits que obriren el camí de l'ascens a la categoria superior.

Malgrat que els nostres jugadors, plenament amateurs, havien de competir amb equips plenament professionals, es mantingueren en la categoria fins la temporada 1960-61. La pèrdua dels dos millors jugadors, *Nora i Martos*, fitxats pel *Picadero*, un arbitratge parcial en el partit contra el *Canoe*, que provocà la dimissió del president, i la negativa de la Federació a autoritzar el fitxatge d'un reforç de cara a la promoció, cosa que s'havia permès a altres equips (*Joventut i Barcelona*), provocà que la junta decidís no presentar-se a la promoció, perdent la categoria. Malgrat les dificultats, la temporada següent 1961-62, sent president en Jaume Pruna Tolrà, quedàrem sots campions de segona divisió i es recuperà la categoria a la Lliga Nacional.

A les acaballes de la temporada 1963-64 la Federació decidí reestructurar la Lliga Nacional en un sol grup, fins aleshores dividida en dos, amb la reducció del nombre d'equips. En la promoció es detectaren injustícies arbitrials i sorteigs controlats que foren motiu de la retirada de tres equips, *Sant Josep*, *Pineda* i **Montgat**, i la

Un partit al camp provisional de les Escoles de Sant Joan

dimissió del president i de l'entrenador del nostre equip *Pruna i Portela*.

La temporada 1964-65, altre cop a segona divisió, començà amb un nou president, en *Frederic Llerena Monereo*. Tot i els bons resultats no s'aconseguí superar la promoció per l'ascens a la categoria màxima, en un partit disputat contra el *C.N. Vitòria* al frontó Anoeta de Sant Sebastià. Però el fet més important no fou l'esportiu: el Ministerio de Obras Públicas notificà el desnonament de l'històric pavelló i seu del nostre Club, per a la construcció de l'autopista, que fragmentà en dos el municipi de Montgat. Sense camp propi començà la temporada següent amb tots els partits de la primera volta en camp contrari i els entrenaments a la pista de tennis del Casino de Tiana. La segona volta es jugà en un camp que construí l'Ajuntament en el pati de les escoles de Sant Joan, sense els més elementals equipaments. S'inaugura el 27 de novembre de 1966 en un partit contra el *Club B.I.M.* guanyat pel Montgat. En aquesta situació s'arriba a la temporada 1967-68 en que es perd la categoria, baixant a tercera divisió, després de 26 anys de permanència a les categories superiors.

Després de 3 anys i mig de jugar al barri de Sant Joan, el 20 de setembre de 1970 s'estrena el nou camp, a la carretera de Tiana, cedit per en Josep Dalmau Comas, situat a la planta superior de l'edifici de l'Escola Mireia, inacabat per la mort accidentada del seu pare i que, amb els diners de la indemnització pel desnonament de

Temporada 1974-75. Drets: Tena (preparador), Luna, Sala, Domènech, Pedro i Roa. Ajupits: Barquets, Surra, Martínez, Dalmau, Giménez, Grande i Villalmanzo

Veterans del Montgat i del Barça en l'homenatge a Salvador Prats

l'anterior, es cobreix i es condiona. Finalment el 27 de desembre de 1973 la nostra entitat torna a tenir estatge en propietat en signar-se l'escriptura de compra per l'*Antoni Marín Garcia*, president des de l'octubre, quan substituï en Frederic Llerena.

De les següents temporades cal destacar la 1974-75, en que s'aconsegueix ser sots campions darrera de la *Penya Maragall*, filial del Joventut i la consecució de la Copa Federació, el trofeu Ciutat de Martorell i el trofeu dels Alisos. En la següent altre cop sots campions darrera de l'*Helios*, de Saragossa, equip que solament va perdre un partit en tota la temporada, precisament contra el Montgat i, altre vegada, la Copa Federació. El 19 de novembre de 1975, el president, *Antoni Marín* presenta la dimissió per haver estat nomenat alcalde de Montgat, essent rellevat en la presidència del club per l'*Esteve Baldoyra Edo*.

Esportivament la temporada 1976-77 segueix la tònica de les temporades precedents. El nostre equip acaba classificat en segona posició darrera del *C.B. Manresa*. Així mateix es produeix un nou relleu en la presidència amb el nomenament de l'antic jugador *Juli Folch Ariete*. Però l'acte, tal vegada un dels més entranyable de l'Entitat, fou l'homenatge a en *Salvador Prats Campmany*, un dels socis i directius més fidels, a qui la Federació Catalana de Bàsquet concedí la medalla d'argent al mèrit esportiu.

Temporada 1980-81. Equip que es va classificar, a Ponferrada, per l'ascens a Primera B. Dalmau, Mena, Vila, Esteve, Domènech, Signes, Forteza, Jordi Pérez, Amigó, Santi Pérez, Samper i Casas. Preparador: Pepín Canga, delegats: Joan Lluís Grande i Josep Mª Escamilla

Després de la recuperació de la categoria en la segona divisió, la temporada 1977-78, es torna a tercera en la següent per baixes en la plantilla per lesions i per la incorporació al servei militar d'en *Joan Dalmau i Castellsagué*, fill del mític jugador de la dècada dels cinquanta, recuperant de nou la categoria de Segona divisió el 1979-80. En l'aspecte extra esportiu cal destacar d'aquests anys la petició a l'Ajuntament dels llibres, vitrines i altres objectes dipositats a l'antic local del "Movimiento" que foren de la **Biblioteca Popular** i que ens recorda els orígens de la nostra Entitat; el nomenament el juliol del 1978 d'en *Joan Baños Pont*, com a president de l'entitat, en substitució d'en Juli Folch; la proposta d'alguns socis de crear un trofeu en memòria d'en *Joan Casellas*, que ens deixà prematurament, i la proposta del soci *Jaume Berenguer* de canviar el nom de Unió Deportiva Montgat pel d'Unió Esportiva Montgat.

La temporada 1980-81 comença amb bones perspectives, guanyant els dos torneigs pretemporada: el Trofeu Maresme i el torneig de Mollet i es guanya el campionat clarament, sis punts per davant el segon classificat el *R.C.D. Espanyol*. Es juga la promoció a Primera Divisió B a Ponferrada amb els equips: *Cajamadrid*, *Universitario de Valladolid*, *Calasancio* de Pamplona, *San Isidro* de Tenerife, *Juventud* de Còrdova i **U.E.Montgat**. Varen pujar de categoria els tres primers i el **Montgat**. Aquest ascens permeté cloure els primers cinquanta anys militant a l'elit del bàsquet espanyol.

El President de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, amb una representació dels socis més antics

Any 1984. Equip que guanyà, la Lliga Catalana de Segona categoria. Drets: Giménez (preparador), Canals, J. González, Vivas, Pérez, Andrés, A. González i Nin. Ajupits: Grau, Tórtoras, Dauder, Sardà i Orozco.

Comença la següent temporada en Primera Divisió B, amb els equips capdavanters d'Espanya. En el transcurs d'aquesta temporada se celebren els actes del 50è. Aniversari de l'Entitat, amb un homenatge als socis fundadors. L'elevat cost dels desplaçaments no permet elaborar una plantilla que permeti competir amb la resta dels equips "professionalitzats". La lesió d'en *Joan Dalmau Castellsagué*, que l'impedí jugar gran part de la temporada i el fet de què a les noves incorporacions els costà agafar el ritme de la competició, no va permetre assolir un bon lloc a la classificació i per tant es baixà a segona divisió B, categoria que es manté la temporada 1982-83.

En les eleccions celebrades el 1983 és elegit president en *Josep M. Artau Gibert*. Classificat l'equip en segon lloc a segona divisió, es juga la fase d'ascens a Burgos, guanyant els dos primers partits, un d'ells contra l'equip local. Aquesta victòria va comportar l'hostilitat del públic en els següents partits, que descentraren els nostres jugadors i finalment no s'aconseguí cap de les places d'ascens. La temporada següent 1984-85, després d'una lligueta apassionant, es proclama campió de la Lliga catalana de Segona categoria davant el Manresa EB (actual Ricoh Manresa) per 87-86, després de dues pròrrogues, en un partit jugat al camp del Sant Josep de Badalona. Tot i això, no s'accedeix a la fase d'ascens.

Equip que disputà les fases d'ascens a Badajoz. Drets: Rodao (delegat), Jesús Canga i Aguilar (preparadors), Balagué, Andrés, Ferrer, González i Grande (delegat). Ajupits: Llorens, Grau, Tórtoras, Sarda, Orozco i Surra.

Formació de l'escola de Bàsquet en els primers anys de la seva fundació

Malgrat la fluixa pre temporada, potser motivada pel canvi de preparador, l'equip, que lluia l'anagrama "Farggi", per l'acord amb aquesta empresa montgatina que permetia alleugerir una mica la limitada economia del club, va anar millorant fins acabar una magnífica segona volta, finalitzant la temporada 1985-86 campions del grup Català/Balear de 2a. Divisió Nacional i classificats per anar a Badajoz a jugar la fase d'ascens a Primera Divisió B, categoria que malauradament no vàrem assolir. El gener de 1985 s'inicià l'edició d'un nou butlletí, lligam entre la directiva i els socis, amb continuïtat fins al juliol del 1989.

Un fet important en la història de l'entitat és el naixement, el desembre de 1983, de l'escola de bàsquet, que ja des de l'inici comptà amb cent nens inscrits i dos equips de nois i un de noies en competició, bressol de jugadors que assoliren un important paper no solament en l'**U.E. Montgat**, sinó també en altres clubs. Malgrat l'èxit d'aquesta secció, el problema d'horaris per tal d'aconseguir el nivell tècnic necessari per anar millorant constantment i la considerable majoria de nois envers les noies (126 i 24), va fer que s'hagués de prendre la decisió d'admetre només nois. Així s'arribà la temporada 1986-87 amb 143 nois i 8 equips de l'escola de bàsquet en competició, assolint, a la següent temporada la classificació de l'equip pre infantil per a la fase final del Campionat de Catalunya.

Temporada 1988-89. Equip que disputà les fases d'ascens a Llíria. Drets: Fonollà, Aparicio, Balagué, Cubas, Esteve (preparador), Ruiz, Sánchez, López i Doñate (delegat). Ajupits: Sergio, Orozco, Boix, Sardà, Chichi i Redolat

Imatge del pavelló Municipal del Pla de la Concòrdia

Se succeeixen els presidents, el 1987 és nomenat en Daniel Palop Palop, substituït la temporada 1988-89 per l'Alfred Matamala Graupera, temporada que acabà amb el títol de sots campió de Segona Nacional i classificat en segona posició en la fase final celebrada a Llíria, assolint el dret a l'ascens a Primera B, tot que s'hi renuncià per la impossibilitat de fer front a les despeses d'un campionat en aquesta categoria.

Durant les següents temporades es manté la categoria a la 2ª Divisió Nacional, classificats en 3ª posició el 1990-91 i amb un excel·lent paper de l'equip júnior a Preferent la 1989-90, amb victòria al camp del Joventut de Badalona.

El 14 de febrer de 1993, una vegada més en la llarga història del nostre Club, l'**U.E. Montgat**, canvia d'estatge. Després del primer camp de la **Biblioteca Popular**, de l'enyorat pavelló del carrer Arno Jäger, del camp provisional a les escoles de Sant Joan i de "l'àtic" de la carretera de Tiana, estrenem nou camp, el magnífic pavelló municipal del Pla de la Concòrdia. No cal dir, però, que es manté la propietat del Camp de la carretera de Tiana, que fins ara a estat i seguirà estant patrimoni de la nostra Entitat i que facilita la preparació dels nostres equips inferiors.

Finalitzada la temporada 1993-94, es forma una junta gestora presidida per en *Joan Rigo*, que l'any següent obté la confiança de l'Assemblea per presidir el Club. En

Sènior temporada 2000-01. Drets: Esteve (preparador), Teixidor, Romero, Vidal, Vergés, Teruel, Ventura, Carballo i García (2on preparador). Ajupits: Pardillos, Andrés, Ming, Ribas, Morales, Pérez i Eva Llimona (delegada)

l'aspecte esportiu el nostre equip segueix a la Segona Divisió Nacional, equivalent a la segona categoria del bàsquet amateur. Cal destacar però el bon paper de l'equip sots-22 la temporada 1996-97 en que s'arriba a disputar la fase final del campionat de Catalunya. La temporada següent s'aconsegueix millorar aquests resultats, finalitzant classificats en segona posició en la lliga regular, i guanyant el campionat després de superar cinc eliminatòries. També l'equip Junior-B finalitza una bona temporada guanyant el Campionat de Barcelona nivell A. La temporada 1998-99, la darrera presidida per en Joan Rigo, finalitza amb l'equip sènior mantenint la categoria i amb l'equip Júnior arribant a quarts de final del Campionat de Catalunya Preferent.

La temporada 1999-2000, que comença amb la composició d'una Comissió Gestora presidida per en *Francesc Villà Rivero*, es clou amb el bon paper del nostre primer equip, classificat en segona posició del seu grup, tot i que no assoleix ascens a la lliga EBA. També s'assoleixen bons resultats en els equips inferiors: el Sots-20 disputa la fase final del Campionat de Catalunya i el pre infantil juga la final a quatre del Campionat Territorial Nivell B. L'any següent se segueix amb el mateix nivell de joc, ja que un cop finalitzada la temporada el club es classifica en tercera posició, malgrat que el bàsquet average ens impedeix jugar la final a quatre per a l'ascens de categoria. Els equips Sots-20 i Cadet A finalitzen sots campions de llurs categories.

Sènior A femení 2005-06. Drets/es: M.Porta (Preparador físic), I.García (delegada), C.Olivares (delegat), C.García, R.Moya, E.García, C.Argemí, N.Gómez, X.Menal (preparador), A.Vilà (2ón preparador). Ajupides: V.Kamp, N.Darbra, G.Merino, R.Martí, M.Perdiguero.

Sènior masculí 2005-06. Drets: Cabrera (2ón preparador), Martínez, Fernández, García, Carrasco, Morillas i Rubio (preparador). Ajupits: Paniagua, Carreira, Lozano, Villà i Chillón

Amb la incorporació, aquesta temporada 2005-06, de dos equips femenins, actualment la plantilla del nostre Club, presidit per en *Francesc Villà Rivero*, està format per 160/170 jugadors que competeixen en les següents categories: sènior A i B, júnior A i B, cadet A i B, cadet "911", infantil, mini A i B i premini, tots ells masculins, i dos equips femenins: sènior A i B. També comptem amb un equip femení de la categoria cadet A de l'escola Mireia C.E., amb qui col·laborem, i que defensa els colors de l'U.E. Montgat.

Finalment hi ha un grup d'infants que, malgrat no competir oficialment, s'inicien en el nostre esport de cara a nodrir en el futur els equips superiors.

Així arribem a la celebració d'aquest 75 anys de vida de la nostra estimada **U.E.Montgat**, amb èpoques glorioses, altres en què el desencís ens corpenia, però que eren superades per la il·lusió dels nostres jugadors i directius que, encoratjats pel record d'aquells montgatins que un llunyà 1931 fundaren la **Biblioteca Popular** sense imaginar que podria arribar tan lluny, han esperonat sense defallir perquè la nostra Entitat segueixi portant arreu el nom de **Montgat**.

La Comissió organitzadora de l'esdeveniment d'aquest 75è aniversari de l'**U.E.Montgat**, vol agrair de tot cor a tothom, jugadors, directius, equip tècnic, socis, simpatitzants, seguidors i a tot el poble de Montgat,

l'esforç i el suport d'aquests setanta-cinc anys, que han permès que avui s'escrigui aquesta història.

GRÀCIES A TOTHOM, MOLTES GRÀCIES !!.

